

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

7. dubna 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Zemědělství – Společná zemědělská politika – Režimy přímých podpor – Společná pravidla – Režim jednotné platby na plochu – Nařízení (EU) č. 1307/2013 – Článek 4 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 2 písm. b) – Vnitrostátní právní úprava podmiňující přímou podporu tím, že zemědělec drží vlastní zvířata – Článek 9 odst. 1 – Pojem ‚aktivní zemědělec‘ – Nařízení (EU) č. 1306/2013 – Článek 60 – Doložka o obcházení – Pojem ‚uměle vytvořené podmínky‘“

Ve věci C-176/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Alba Iulia, Rumunsko) ze dne 11. února 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 7. dubna 2020, v řízení

SC Avio Lucos SRL

proti

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj,

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda prvního senátu vykonávající funkci předsedy druhého senátu, I. Ziemele (zpravodajka), T. von Danwitz, P. G. Xuereb a A. Kumin, soudci,

generální advokát: A. Rantos,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za SC Avio Lucos SRL M. Gornoviceanuem, avocate,
- Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj N. S. Răducanem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: rumunština.

- za Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central A. Pinteam, jako zmocněncem,
- za rumunskou vládu E. Gane a A. Rotăreanu, jako zmocněnkyněmi,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Pavlišem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Saukou a A. Biolanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. září 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 2 písm. b), jakož i čl. 9 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 608), a dále výkladu článku 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 (Úř. věst. 2013, L 347, s. 549).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společnostmi SC Avio Lucos SRL, na jedné straně, a Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj (Zemědělská platební a intervenční agentura – župní středisko Dolj, Rumunsko) a Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central (Zemědělská platební a intervenční agentura – Centrální, Rumunsko, dále jen „APIA“) ve věci žádosti o platbu podanou společností Avio Lucos v rámci režimu jednotné platby na plochu za rok 2015.

Právní rámec

Unijní právo

Nariadení (ES) č. 1782/2003

- 3 Článek 29 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. 2003, L 270, s. 1), nadepsaný „Omezení plateb“, stanovil:

„Aniž jsou dotčena případná zvláštní ustanovení v jednom nebo druhém režimu podpor, žádná platba nebude provedena ve prospěch osob, u nichž je zjištěno, že vytvořily uměle podmínky požadované pro poskytnutí takových plateb a získaly tak výhodu, která není v souladu s cíli dotyčného režimu podpor.“

Narizení č. 1306/2013

- 4 Článek 60 nařízení č. 1306/2013, nadepsaný „Doložka o obcházení“, stanoví:

„Aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení, neposkytne se žádná z výhod stanovených v právních předpisech v odvětví zemědělství fyzické nebo právnické osobě, o níž se zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli uvedených právních předpisů.“

Narizení č. 1307/2013

- 5 V bodě 3 odůvodnění nařízení č. 1307/2013 je uvedeno:

„Všechny základní prvky týkající se vyplácení podpory Unie zemědělcům by měly být zahrnuty do tohoto nařízení, které by mělo rovněž stanovit podmínky přístupu k platbám, které jsou nerozlučně spojeny s uvedenými základními prvky.“

- 6 Článek 4 tohoto nařízení, nadepsaný „Definice a související ustanovení“, stanoví:

„1. Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) ‚zemědělcem‘ fyzická nebo právnická osoba či skupina fyzických nebo právnických osob, bez ohledu na právní formu této skupiny a jejích členů podle vnitrostátních právních předpisů, jejíž zemědělský podnik se nachází na území spadajícím do územní působnosti Smluv podle článku 52 Smlouvy o EU ve spojení s články 349 a 355 Smlouvy o fungování EU a která vykonává zemědělskou činnost;
- b) ‚zemědělským podnikem‘ soubor všech produkčních jednotek využívaných k zemědělské činnosti a spravovaných zemědělcem, které se nacházejí na území stejného členského státu;
- c) ‚zemědělskou činností‘,
 - i) produkce, chov zvířat nebo pěstování zemědělských plodin včetně sklizně, dojení, plemenářské činnosti a chovu zvířat pro zemědělské účely, nebo
 - ii) udržování zemědělských ploch ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin bez přípravy, která jde nad rámec běžných způsobů zemědělské praxe a použití strojů, na základě kritérií stanovených členskými státy na základě rámce stanoveného Komisí, nebo
 - iii) provádění minimální činnosti vymezené členskými státy, která je prováděna na zemědělských plochách přirozeně ponechávaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin;

[...]

2. Členské státy:

[...]

- b) případně v členském státě stanoví minimální činnosti prováděné na plochách přirozeně ponechávaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin podle odst. 1 písm. c) bodu iii);

[...]

3. V zájmu zajištění právní jistoty je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 70, kterými se stanoví:

[...]

b) rámec, v němž členské státy definují minimální činnost, která má být prováděna na plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin podle odst. 1 písm. c) bodu iii);

[...]“

7 Článek 9 uvedeného nařízení, nadepsaný „Aktivní zemědělec“, v odstavci 1 stanoví:

„Přímé platby se neposkytují fyzickým či právnickým osobám, nebo skupinám fyzických či právnických osob, jejichž zemědělské plochy jsou převážně plochy přirozeně ponechávané ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, a které na uvedených plochách nevykonávají minimální činnost stanovenou členskými státy podle čl. 4 odst. 2 písm. b).“

8 Nařízení č. 1307/2013 vstoupilo podle svého článku 74 v účinnost dne 1. ledna 2015.

Nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014

9 Body 4 a 16 odůvodnění nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014 ze dne 11. března 2014, kterým se doplňuje nařízení č. 1307/2013 a kterým se mění příloha X uvedeného nařízení (Úř. věst. 2014, L 181, s. 1), stanovují:

„(4) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie [...] je vhodné objasnit, že přijímají-li členské státy prováděcí opatření k unijní právní úpravě, měly by při výkonu své diskreční pravomoci dodržovat určité zásady, zejména zásadu nediskriminace.

[...]

(16) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie [...] by měly být platební nároky přiznány osobě, která má rozhodovací pravomoc, má zisky a nese finanční rizika ve vztahu k zemědělské činnosti na půdě, pro kterou se o přiznání nároků žádá. Je vhodné upřesnit, že tato zásada platí zejména v případech, kdy je způsobilý hektar předmětem žádostí o přiznání platebních nároků podaných více než jedním zemědělcem.“

10 Článek 5 tohoto nařízení v přenesené pravomoci, nadepsaný „Rámec pro minimální činnosti na zemědělských plochách přirozeně ponechávaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin“, stanoví:

„Pro účely čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) [nařízení č. 1307/2013] minimální činnost, kterou stanoví členské státy a kterou je třeba provádět na zemědělských plochách přirozeně ponechávaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, je činnost, kterou musí zemědělec provádět alespoň jednou ročně. Pokud je to opodstatněné z důvodů ochrany životního prostředí, mohou se členské státy rozhodnout uznávat také činnosti, jež jsou prováděny jen každý druhý rok.“

Rumunské právo

Mimořádné nařízení vlády č. 34/2013

- 11 Článek 2 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permante și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 (mimořádné nařízení vlády č. 34/2013 o organizaci, správě a využívání stálých pastvin, kterým se mění a doplňuje zákon č. 18/1991 o pozemkovém fondu) ze dne 23. dubna 2013 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 267 ze dne 13. května 2013), stanoví:

„Pro účely tohoto mimořádného nařízení se následujícími pojmy a výrazy rozumí:

[...]

- c) ‚dobyččí jednotka (DJ)‘ – standardní měřicí jednotka stanovená na základě výživových potřeb každého druhu zvířat, která umožňuje převod mezi různými kategoriemi zvířat. [...]“

OUG č. 3/2015

- 12 Článek 2 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015-2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură (mimořádné nařízení vlády č. 3 o schválení režimů plateb v zemědělství pro období 2015–2020 a o změně článku 2 zákona č. 36/1991 o zemědělských podnicích a jiných formách sdružení v zemědělství) ze dne 18. března 2015 ve znění účinném od 1. července 2015 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 191 ze dne 23. března 2015) (dále jen „OUG č. 3/2015“), stanoví:

„(1) Pro účely tohoto mimořádného nařízení jsou následující pojmy definovány takto:

[...]

- f) ‚zemědělec‘: fyzická či právnická osoba nebo forma sdružení fyzických či právnických osob bez ohledu na jejich právní postavení, jejíž zemědělský podnik se nachází na území Rumunska a jež vykonává zemědělskou činnost;

[...]

(2) Ve smyslu odst. 1 písm. f) se pojmem ‚zemědělská činnost‘ rozumí podle okolností:

[...]

- d) výkon minimální činnosti na zemědělských plochách obvykle ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, a to při zajištění minimální zátěže 0,3 DJ/ha pastvou zvířat chovaných zemědělcem nebo každoročním sečením trvalých travních porostů v souladu s ustanoveními zvláštních právních předpisů v oblasti travních porostů. [...]“

13 Článek 7 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Příjemci plateb jsou aktivní zemědělci, fyzické nebo právnické osoby vykonávající zemědělskou činnost jako uživatelé zemědělské půdy nebo oprávnění držitelé zvířat v souladu s platnými právními předpisy. [...]“

14 Článek 8 uvedeného nařízení zní následovně:

„(1) Aby měli zemědělci nárok na přímé platby [...], musí:

[...]

c) využívat zemědělskou půdu o minimální rozloze 1 ha; rozloha zemědělského pozemku musí být nejméně 0,3 ha, a v případě skleníků, solárních skleníků, vinic, ovocných sadů, chmelových plodin, školek a ovocných stromů musí být rozloha zemědělského pozemku alespoň 0,1 ha, anebo případně mít v držení minimální počet zvířat. [...]

[...]

n) při podání žádosti o jednotnou platbu nebo jejich změn předložit nezbytné dokumenty prokazující zákonné využití zemědělské půdy, včetně ploch obsahujících oblasti využívané v ekologickém zájmu, jakož i zvířat. [...]

[...]

(6) Dokumenty prokazující zákonné využívání zemědělské půdy a držení hospodářských zvířat jsou určeny vyhláškou [ministra zemědělství, lesního hospodářství a rozvoje venkova] a podle okolností je předkládají všichni žadatelé při podání žádosti o jednotnou platbu. Plochy nebo hospodářská zvířata, pro které nejsou tyto dokumenty předloženy, nejsou způsobilé k získání platby.“

Vyhláška č. 619/2015

15 Článek 2 Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la articolul 1 alineatele (2) și (3) [OUG č. 3/2015] precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014-2020 (vyhláška ministra zemědělství a rozvoje venkova č. 619/2015 o schvalování kritérií způsobilosti, zvláštních podmínek a způsobů provádění režimů plateb upravených v čl. 1 odst. 2 a 3 [OUG č. 3/2015], jakož i zvláštních podmínek provádění kompenzačních opatření pro rozvoj venkova použitelných na zemědělskou půdu v rámci národního programu rozvoje venkova na období 2014–2020) ze dne 6. dubna 2015 ve znění účinném od 1. července 2015 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 234 ze dne 6. dubna 2015) (dále jen „vyhláška č. 619/2015“), uvádí:

„Pro účely této vyhlášky se rozumí:

[...]

m) ‚držitelem zvířat‘ – osoba, která má trvale v držení zvířata, jakožto vlastník zvířat nebo vlastník zemědělského podniku, nebo má zvířata v držení dočasně jako osoba, které byly svěřeny na dobu celého roku, pro který je podávána žádost, přičemž je má v držení na základě aktu sjednaného v souladu s podmínkami platných právních předpisů;

[...]“

16 Článek 7 odst. 3 této vyhlášky stanoví:

„Uživatelé stálých pastvin, fyzické osoby nebo jiné právnické osoby podle soukromého práva než ty uvedené v odstavci 1 a v čl. 6 odst. 1, kteří jakožto aktivní zemědělci vykonávají alespoň minimální zemědělskou činnost na stálých pastvinách, které mají k dispozici za podmínek stanovených zákonem, jak je definováno v čl. 2 odst. 2 písm. d) [OUG č. 3/2015], předkládají při podání žádosti o jednotnou platbu k APIA dokumenty stanovené v čl. 5 odst. 1 a čl. 2 písm. a), písm. b) bodu i), písm. c) a d) a případně:

a) kopii identifikačního dokladu zootechnického podniku, ve kterém jsou zvířata evidována, nebo osvědčení oprávněného veterinárního lékaře, v němž je uveden kód zemědělského podniku zapsaného v národním registru zemědělských podniků, platné ke dni podání žádosti o jednotnou platbu, a to v případě, že vlastník stálé pastviny má v držení zvířata, s nimiž zajišťuje minimální zatížení 0,3 Dj/ha;

[...]“

Občanský zákoník

17 Článek 2.146 Codul Civil (občanský zákoník) přijatého zákonem č. 287 ze dne 17. července 2009) (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 505 ze dne 15. července 2011) týkající se výpůjčky, stanoví:

„Výpůjčka je bezúplatná smlouva, kterou jedna strana nazvaná ‚půjčitel‘ přenechává druhé straně nazvané ‚vypůjčitel‘ movitou či nemovitou věc k užívání s povinností ji po určité době vrátit“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Společnost Avio Lucos podala k APIA žádost o finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu pro rok 2015 týkající se plochy o rozloze 170,36 ha pastviny. Za tímto účelem předložila několik dokumentů včetně koncesní smlouvy uzavřené dne 28. ledna 2013 s Consiliul Local al Comunei Podari (zastupitelstvo obce Podari, Rumunsko) týkající se pastviny na území této obce, jakož i smlouvy o výpůjčce, které uzavřela společnost Avio Lucos v dubnu 2015 s jednotlivými vlastníky zvířat, na jejichž základě jsou tato zvířata používána k pastvě, a tak přispívají k vykazované zemědělské činnosti.

19 Rozhodnutím ze dne 20. října 2017 zamítla APIA tuto žádost z důvodu, že Avio Lucos nezajistila minimální zátěž 0,3 DJ/ha pro celou plochu pastvin s rozlohou 170,36 ha. Dle této agentury pastva byla totiž prováděna nikoli zvířaty společnosti Avio Lucos, nýbrž zvířaty vlastníků, s nimiž uzavřela smlouvu o výpůjčce. Společnost Avio Lucos podala proti tomuto rozhodnutí stížnost, kterou APIA zamítla dne 4. ledna 2018.

- 20 Společnost Avio Lucos podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Tribunalul Dolj (soud prvního stupně v Dolj, Rumunsko), který ji dne 28. ledna 2018 zamítl. Tento soud měl nejprve za to, že koncesní smlouva byla uzavřena v rozporu s vnitrostátním právem, jelikož Avio Lucos neměla ke dni uzavření této smlouvy zejména postavení chovatele zvířat a k témuž datu musela být dodržena povinnost zátěže ve výši 0,3 DJ/ha. Tato společnost tudíž neměla podle něj legálně nárok na koncesi na dotčené pastviny, takže její žádost o platbu nebyla přípustná. Tento soud má dále za to, že společnost Avio Lucos navzdory formálnímu dodržení podmínek stanovených platnou vnitrostátní právní úpravou uměle vytvořila podmínky pro získání finanční podpory. Konečně takový extenzivní výklad pojmu „chovatel“ zvířat, jaký navrhuje společnost Avio Lucos, je podle něj v rozporu s unijním právem, jelikož vnitrostátní orgány mohou za účelem odepření požadované podpory vycházet výlučně z údajů obsažených ve vnitrostátním systému pro individuální identifikaci a registraci zvířat, aniž musí nutně provádět další ověření.
- 21 Společnost Avio Lucos podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Alba Iulia, Rumunsko). Na podporu své žaloby zejména tvrdí, že uvedený rozsudek měl nesprávně za to, že nesplňuje podmínku týkající se postavení chovatele zvířat.
- 22 Předkládající soud uvádí, že podle čl. 4 odst. 1 písm. a) a c) nařízení č. 1307/2013 se pojem „zemědělec“ vztahuje zejména na fyzickou nebo právnickou osobu, která vykonává „zemědělskou činnost“, jež může podle čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) tohoto nařízení spočívat v provádění minimální činnosti vymezené členskými státy, která je prováděna na zemědělských plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin. Co se týče takové minimální činnosti, čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení ponechává členským státům možnost tento pojem definovat. Rumunský zákonodárce přitom v tomto ohledu stanovil, že zemědělská činnost musí být vykonávána prostřednictvím zvířat, která chová sám zemědělec, čímž z poskytnutí finanční podpory vyloučil jakoukoliv právnickou fyzickou osobu provádějící takovou činnost zprostředkovaně, což je podle APIA případ společnosti Avio Lucos.
- 23 Uvedený soud má za to, že otázka, zda čl. 4 odst. 1 písm. a) a c) nařízení č. 1307/2013 brání takové vnitrostátní právní úpravě, a pokud tomu tak není, zda totéž ustanovení, jakož i čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení umožňují mít za to, že právnická osoba, která uzavřela koncesní smlouvu a smlouvy o výpůjčce za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, spadá pod pojem „aktivní zemědělec“, není zcela jistá. Kromě toho, jestliže společnost Avio Lucos splnila z formálního hlediska kritéria způsobilosti stanovená vnitrostátním právem, tentýž soud si klade otázku, zda uzavření takové koncesní smlouvy a takových smluv o výpůjčce, jako jsou smlouvy, o které se jedná ve věci v původním řízení, může spadat pod pojem „uměle vytvořené podmínky“ uvedený v článku 60 nařízení č. 1306/2013.
- 24 Za těchto podmínek se Curtea de Apel Alba Iulia (odvolací soud v Alba Iulia) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Brání nařízení [č. 1307/2013] vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že minimální činnost, která musí být prováděna na zemědělských plochách obvykle ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu, spočívá v pastvě zvířat chovaných zemědělcem?
- 2) Pokud výše uvedené unijní právo nebrání vnitrostátní právní úpravě uvedené v první otázce, mohou být ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. a) a c) a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013 vykládána v tom smyslu, že za „aktivního zemědělce“ může být považována právnická osoba, která uzavřela koncesní smlouvu za takových okolností, jako jsou okolnosti sporu v původním

řízení, a má v držení zvířata na základě smluv o výpůjčce uzavřených s fyzickými osobami, kterými půjčitelé bezúplatně přenechávají vypůjčitelům zvířata, která mají v držení jakožto vlastníci, za účelem jejich využití k pastvě na pastvinách poskytnutých vypůjčiteli a v dohodnutých obdobích?

- 3) Musí být článek 60 nařízení [č. 1306/2013] vykládán v tom smyslu, že „uměle vytvořenými podmínkami“ se rozumí také případ koncesní smlouvy a takových smluv o výpůjčce, jako jsou smlouvy, o které se jedná ve věci v původním řízení?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 25 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU je na Soudním dvoru, aby poskytl vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 18. listopadu 2021, A. S. A., C-212/20, EU:C:2021:934, bod 36 a citovaná judikatura).
- 26 V projednávaném případě je třeba nejprve uvést, že navzdory okolnosti, že předkládající soud neupřesňuje ustanovení nařízení č. 1307/2013, o jejichž výklad žádá, z odůvodnění předkládacího rozhodnutí vyplývá, že pochybnosti tohoto soudu se týkají konkrétně výkladu článku 4 tohoto nařízení, a zejména odst. 1 písm. c) bodu iii), jakož i odst. 2 písm. b) tohoto článku.
- 27 Dále, jak zdůraznila rumunská vláda ve svém písemném vyjádření, výraz „obvykle ponechané zemědělské plochy“, který je obsažen ve znění první otázky, je použit v čl. 2 odst. 2 písm. d) OUG č. 3/2015, který podle této vlády odpovídá výrazu „přirozeně ponechané zemědělské plochy“ uvedenému v čl. 4 odst. 1 písm. c) bodě iii) a odst. 2 písm. b) nařízení č. 1307/2013.
- 28 Konečně v odpovědi na žádost Soudního dvora o objasnění předkládající soud upřesnil, že výraz „zvířata chovaná zemědělcem“, který je rovněž použit ve znění první otázky a je uveden v čl. 2 odst. 2 písm. d) OUG č. 3/2015, není ve vnitrostátním právu definován. Tento výraz se však podle předkládajícího soudu překrývá jak s pojmem „držení“ zvířat stanoveným v čl. 8 odst. 6 OUG č. 3/2015, tak s pojmem „držitel zvířat“ uvedeným v čl. 2 písm. m) vyhlášky č. 619/2015.
- 29 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 4 odst. 1 písm. c) bod iii) a odst. 2 písm. b) nařízení č. 1307/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že zemědělec musí vykonávat minimální činnost na zemědělských plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, uvedená v těchto ustanoveních, prostřednictvím zvířat, která sám drží.
- 30 Úvodem je třeba uvést, že čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) nařízení č. 1307/2013 definuje pojem „zemědělská činnost“ zejména jako provádění minimální činnosti vymezené členskými státy, která je prováděna na zemědělských plochách přirozeně ponechovaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin. Kromě toho čl. 2 písm. b) tohoto článku upřesňuje, že členské státy „stanoví minimální činnosti prováděné na plochách přirozeně ponechovaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin podle odst. 1 písm. c) bodu iii)“.

- 31 Jak jasně vyplývá z jejich znění, tato ustanovení ponechávají členským státům prostor pro uvážení při definování druhu minimální činnosti, kterou je třeba provádět zejména na zemědělských plochách přirozeně uzpůsobených pro pastvu.
- 32 Pokud jde o otázku, zda tento prostor pro uvážení zahrnuje možnost členských států stanovit ve svých vnitrostátních právních předpisech podmínku, že tuto minimální činnost musí zemědělec vykonávat prostřednictvím zvířat, které drží, je třeba uvést, že čl. 4 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1307/2013 stanoví, že v zájmu zajištění právní jistoty je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci, kterými se stanoví rámec, v němž členské definují uvedenou minimální činnost.
- 33 Nařízení v přenesené pravomoci č. 639/2014 přijaté za tímto účelem, které ve svém bodě 4 odůvodnění uvádí, že přijímají-li členské státy prováděcí opatření k unijní právní úpravě, měly by při výkonu své diskreční pravomoci dodržovat určité zásady, zejména zásadu zákazu diskriminace, se v tomto ohledu omezuje na to, že v ustanoveních týkajících se definicí obsažených v nařízení č. 1307/2013, a zvláště v jeho článku 5, který vymezuje rámec uvedený v předcházejícím bodě, stanoví, že „pro účely čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) [nařízení č. 1307/2013] minimální činnost, kterou stanoví členské státy a kterou je třeba provádět na zemědělských plochách přirozeně ponechávaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, je činnost, kterou musí zemědělec provádět alespoň jednou ročně“, přičemž pokud je to opodstatněné z důvodů ochrany životního prostředí, mohou se členské státy rozhodnout uznávat také činnosti, jež jsou prováděny jen každý druhý rok.
- 34 Z toho vyplývá, že minimální činnost vykonávaná na těchto zemědělských plochách musí být v zásadě prováděna alespoň jednou ročně. Tuto minimální činnost musí dále vykonávat „zemědělec“.
- 35 V tomto ohledu čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1307/2013, který definuje pojem „zemědělec“, neupřesňuje povahu právního titulu, který musí mít tento zemědělec ke zvířatům, která případně nechává pást na takových zemědělských plochách.
- 36 Toto ustanovení však stanoví, že zemědělec je osobou, jejíž zemědělský podnik se nachází na území spadajícím do územní působnosti Smluv a která vykonává zemědělskou činnost. Pojem „zemědělský podnik“, definovaný v čl. 4 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, přitom zahrnuje soubor všech produkčních jednotek „spravovaných zemědělcem, které se nacházejí na území stejného členského státu. Je tedy třeba dospět k závěru, že produkční jednotky spravované dotčeným zemědělcem zahrnují zvířata, která jsou využívána k pastvě, pokud má tento zemědělec dostatečné oprávnění disponovat s těmito zvířaty pro účely výkonu zemědělské činnosti, což přísluší posoudit příslušnému vnitrostátnímu soudu s ohledem na všechny okolnosti projednávaného případu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. října 2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, body 61 a 62, jakož i ze dne 2. července 2015, Demmer, C-684/13, EU:C:2015:439, bod 58).
- 37 Takový výklad podporuje bod 16 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci č. 639/2014, který uvádí, že platební nároky by měly být přiznány osobě, která má rozhodovací pravomoc, má zisky a nese finanční rizika ve vztahu k zemědělské činnosti na půdě, pro kterou se o přiznání nároků žádá.

- 38 Jak vyplývá v projednávaném případě z bodu 28 tohoto rozsudku, předkládající soud zdůraznil, že „držitelem zvířat“ ve smyslu čl. 2 písm. m) vyhlášky č. 619/2015 je buď osoba, která má trvale v držení zvířata, jakožto vlastník zvířat nebo vlastník zemědělského podniku, nebo osoba, která má zvířata v držení dočasně jako osoba, které byly svěřeny na dobu celého roku, pro který je podávána žádost, přičemž je má v držení na základě aktu sjednaného v souladu s podmínkami platných vnitrostátních právních předpisů.
- 39 APIA v tomto ohledu ve svém písemném vyjádření upřesnila, že v Rumunsku je identifikace a evidence prasat, ovcí, koz a skotu zajištěna celostátní počítačovou databází, jakož i celostátním systémem identifikace a evidence zvířat, a dále že postavení vlastníka zvířat nebo dočasného držitele zvířat musí být prokázáno prostřednictvím „karty zemědělského podniku“, tj. identifikačního dokladu zemědělského podniku chovajícího zvířata, přičemž každý zemědělský podnik v Rumunsku musí být evidován v celostátním registru zemědělských podniků a obdrží jedinečný a stálý alfanumerický kód. V žádosti o jednotnou platbu na plochu společnost Avio Lucos přitom podle AIPA tímto způsobem nedoložila, že je vlastníkem nebo dočasným držitelem zvířat.
- 40 Jak vyplývá v tomto ohledu z judikatury Soudního dvora, s ohledem na prostor pro uvážení členských států v rámci režimů podpor, na něž se vztahuje společná zemědělská politika (SZP), jsou členské státy oprávněny upřesnit důkazy, které mají být předloženy na podporu žádosti o podpory, a to zejména tím, že odkáží na obvyklou praxi na svém území v odvětví zemědělství ohledně držení zvířat využívaných k pastvě (obdobně viz rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 82).
- 41 V tomto kontextu již Soudní dvůr rozhodl, že cílem databáze systému identifikace a evidence zvířat je zaručit účinnou zpětnou sledovatelnost těchto zvířat v reálném čase, která je z důvodů veřejného zdraví podstatná, a taková databáze může sama o sobě dokládat skutečnost, že byly splněny takové podmínky pro poskytnutí dotčené podpory, jako je podmínka týkající se hustoty stáda (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Nagy, C-21/10, EU:C:2011:505, bod 42)
- 42 Nic to však nemění na tom, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, že výkon posuzovací pravomoci členských států ohledně důkazů, které mají být předloženy na podporu žádosti o podpory, musí respektovat cíle sledované dotčenou unijní právní úpravou a obecné zásady unijního práva a zejména zásadu proporcionality, která vyžaduje, aby prostředky zavedené určitým ustanovením byly způsobilé k uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k jeho dosažení [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, body 86 a 87, jakož i ze dne 17. prosince 2020, Land Berlin (Platební nároky spojené se SZP), C-216/19, EU:C:2020:1046, bod 35].
- 43 Přísluší především předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tato zásada byla dodržena v rámci vnitrostátních právních předpisů použitelných ve věci v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2010, Pontini a další, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 89).
- 44 Rumunská vláda ve svém písemném vyjádření uvedla, že když rumunský zákonodárce stanovil minimální činnosti pro zemědělské plochy přirozeně ponechané ve stavu vhodném pro pastvu, zamýšlel zejména usnadnit přímý přístup k dotčeným pastvinám co největšímu počtu vlastníků nebo držitelů zvířat, a nikoliv osobám, které provádějí zemědělské činnosti ve formě zprostředkování.

- 45 Jak v tomto ohledu uvedl generální advokát v bodě 50 svého stanoviska, takový cíl respektuje cíle sledované dotčenou unijní právní úpravou. Článek 39 odst. 1 písm. b) SFEU totiž stanoví, že režimy podpor, na něž se vztahuje společná SZP, poskytují přímou podporu příjmů, jejímž cílem je zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva, a to zejména zvýšením individuálních příjmů osob zaměstnaných v zemědělství.
- 46 Pokud jde o způsobilost vnitrostátní právní úpravy, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, dosáhnout cíle, který sleduje, stačí konstatovat, s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, že tato právní úprava je podle všeho s to dosáhnout tohoto cíle, který spočívá, jak vyplývá z bodu 44 tohoto rozsudku, v usnadnění přímého přístupu k dotčeným pastvinám co největšímu počtu vlastníků nebo držitelů zvířat.
- 47 Kromě toho za těchto podmínek tato vnitrostátní právní úprava patrně ani nepřekračuje meze toho, co je k dosažení uvedeného cíle nezbytné, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Je však třeba připomenout, že k posouzení proporcionality musí dojít zejména s přihlédnutím k cílům SZP, což vyžaduje zvážení těchto cílů a cíle sledovaného uvedenou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. prosince 2015, *Scotch Whisky Association a další*, C-333/14, EU:C:2015:845, body 28 a 40).
- 48 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 4 odst. 1 písm. c) bod iii) a odst. 2 písm. b) nařízení č. 1307/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že zemědělec musí, vykonávat minimální činnost na zemědělských plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, jež je upravena v tomto ustanovení, prostřednictvím zvířat, která sám drží.

K druhé otázce

- 49 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 4 odst. 1 písm. a) a c), jakož i čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že pojem „aktivní zemědělec“ ve smyslu tohoto druhého ustanovení se vztahuje na právnickou osobu, která uzavřela koncesní smlouvu týkající se plochy pastviny patřící obci a která na nich nechává pást zvířata bezúplatně poskytnutá fyzickými osobami, jež jsou jejich vlastníky.
- 50 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba zohlednit nejen jejich znění v souladu s jejich obvyklým smyslem v běžném jazyce, ale také kontext, ve kterém jsou použity, a cíle, které sleduje právní úprava, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. června 2010, *Pontini a další*, C-375/08, EU:C:2010:365, bod 58, a ze dne 29. července 2019, *Pelham a další*, C-476/17, EU:C:2019:624, bod 28, jakož i citovaná judikatura).
- 51 Zaprvé, pokud jde o znění článku 9 nařízení č. 1307/2013, který se podle svého nadpisu týká pojmu „aktivní zemědělec“, je třeba na prvním místě uvést, že toto ustanovení v odstavci 1 výslovně stanoví, že přímé platby se neposkytují osobám, jejichž zemědělské plochy jsou převážně plochy přirozeně ponechávané ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, a které na uvedených plochách nevykonávají minimální činnost stanovenou členskými státy podle čl. 4 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení, přičemž tyto podmínky jsou kumulativní, jak vyplývá z použití spojky „a“ v čl. 9 odst. 1.
- 52 V projednávaném případě je nesporné, že zemědělské plochy, o které se jedná ve věci v původním řízení, jsou převážně plochy přirozeně ponechávané ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin v souladu s první podmínkou stanovenou tímto ustanovením.

- 53 Pokud jde o druhou podmínku, kterou ukládá toto ustanovení, ze znění čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013 vyplývá, že zemědělec, který na dotčených zemědělských plochách nevykonává minimální činnost stanovenou členskými státy podle čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) tohoto nařízení, nemůže být považován za „aktivního zemědělce“, a tudíž mu musí být odepřena jakákoli přímá platba.
- 54 Na druhém místě je třeba uvést, že k tomu, aby určitá osoba mohla spadat pod pojem „aktivní zemědělec“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013, musí nejprve splnit požadavky stanovené v tomto čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, podle kterého se pojem „zemědělec“ vztahuje na osobu, „jejíž zemědělský podnik se nachází na území spadajícím do územní působnosti Smluv [...] a která vykonává zemědělskou činnost“.
- 55 Jak v tomto ohledu vyplývá z bodu 36 tohoto rozsudku, pojem „zemědělský podnik“ definovaný v čl. 4 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení zahrnuje soubor všech produkčních jednotek spravovaných zemědělcem.
- 56 Pokud jde o požadavek, že produkční jednotka musí být „spravována“ zemědělcem, Soudní dvůr již rozhodl, že pojem správy s sebou nese požadavek, aby zemědělec měl neomezené oprávnění nakládat s dotčenou plochou v rámci jejího využívání pro zemědělské účely. Dotčený zemědělec musí naproti tomu mít dostatečnou autonomii ohledně této plochy pro účely výkonu své zemědělské činnosti, což přísluší posoudit vnitrostátnímu soudu při zohlednění všech okolností věci, kterou má posoudit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. října 2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, body 61 a 62, jakož i ze dne 2. července 2015, Demmer, C-684/13, EU:C:2015:439, bod 58).
- 57 Z toho vyplývá, že okolnost, že plochy využívané k výkonu zemědělské činnosti byly předmětem koncesní smlouvy týkající se plochy pastviny náležející obci, není relevantní pro účely určení, zda zemědělec spadá pod pojem „aktivní zemědělec“, pokud má dotčený zemědělec ve vztahu k této ploše dostatečnou autonomii pro účely výkonu své zemědělské činnosti.
- 58 Dále, jak vyplývá z bodu 36 tohoto rozsudku, „produkční jednotky“ uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení zahrnují zvířata využívaná pro pastvu, pokud má dotčený zemědělec dostatečné oprávnění nakládat s těmito zvířaty pro účely výkonu své zemědělské činnosti, což přísluší posoudit vnitrostátnímu soudu s ohledem na všechny okolnosti věci, kterou má posoudit.
- 59 Z toho vyplývá, že ve věci v původním řízení okolnost, že Avio Lucos nechává pást zvířata, která si bezúplatně vypůjčila od fyzických osob, jež jsou jejich vlastníky, je irelevantní pro účely určení toho, zda tato právnická osoba spadá pod pojem „aktivní zemědělec“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013, pokud – jak vyplývá z předchozího bodu – má tato osoba dostatečné oprávnění k nakládání s nimi pro účely výkonu své zemědělské činnosti.
- 60 Zadruhé takový výklad čl. 4 odst. 1 písm. a) a c), jakož i čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013, který vyplývá z bodů 50 až 59 tohoto rozsudku, je podepřen kontextem těchto ustanovení. Jak bylo totiž uvedeno v bodě 37 tohoto rozsudku, bod 16 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci č. 639/2014 uvádí, že platební nároky musí být přiznány osobě, která má rozhodovací pravomoc, má zisky a nese finanční rizika ve vztahu k zemědělské činnosti na půdě, pro kterou se o přiznání nároků žádá.

- 61 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že pokud má zemědělec dostatečné oprávnění k nakládání se zvířaty v jeho zemědělském podniku pro účely výkonu své zemědělské činnosti, má zisky a nese finanční rizika ve vztahu k zemědělské činnosti na půdě, pro kterou byla podána žádost o podporu, nevylučuje okolnost, že zemědělec vykonává zemědělskou činnost prostřednictvím zvířat, která mu byla dána k dispozici v rámci smlouvy o výpůjčce, aby tento zemědělec byl považován za „aktivního zemědělce“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013.
- 62 Takový výklad je zatřetí v souladu s cílem sledovaným tímto nařízením. Konkrétně režimy podpor, na něž se vztahuje SZP, poskytují přímou podporu příjmů, jejímž cílem je zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva, a to zejména zvýšením individuálních příjmů osob zaměstnaných v zemědělství.
- 63 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 66 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že přímá podpora je poskytována zemědělcům, kteří mají dostatečné oprávnění nakládat se zvířaty využívanými k pastvě v rámci jejich využívání pro zemědělské účely a kteří mají zisky a nesou finanční rizika ve vztahu k zemědělské činnosti na půdě, pro kterou je toto poskytnutí žádáno, není rozhodující okolnost, že tato zvířata jsou využívána v rámci smlouvy o výpůjčce.
- 64 V projednávaném případě z odpovědi na první otázku vyplývá, že s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, unijní právo nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že zemědělec musí prostřednictvím zvířat, která drží, vykonávat minimální činnost na zemědělských plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, upravenou v čl. 4 odst. 1 písm. c) bodě iii) a odst. 2 písm. b) nařízení č. 1307/2013. Jak vyplývá v tomto ohledu z bodu 38 tohoto rozsudku, v projednávané věci je „chovatelem zvířat“, jak je definován v čl. 2 písm. m) vyhlášky č. 619/2015, nejen osoba, která má trvale v držení zvířata jakožto vlastník zvířat nebo vlastník zemědělského podniku, ale také osoba, která má zvířata v držení dočasně jako osoba, které byly svěřeny na dobu celého roku, pro který je podávána žádost, přičemž je má v držení na základě aktu sjednaného v souladu s podmínkami platných právních předpisů. Taková definice přitom patrně v zásadě nevylučuje z pojmu „držitel zvířat“ osobu, která drží zvířata, jež jsou jí bezúplatně půjčena fyzickými osobami, které jsou jejich vlastníky, a která má dostatečné oprávnění nakládat s těmito zvířaty pro účely výkonu své zemědělské činnosti. Vzhledem k tomu, že takové zjištění vyžaduje výklad vnitrostátního práva, je na předkládajícím soudu, aby jej případně provedl.
- 65 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 4 odst. 1 písm. a) a c), jakož i čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že pojem „aktivního zemědělce“ ve smyslu tohoto druhého ustanovení zahrnuje právnickou osobu, která uzavřela koncesní smlouvu týkající se plochy pastviny patřící obci a která na ní nechává pást zvířata, jež jí byla bezúplatně půjčena fyzickými osobami, pokud tato osoba vykonává na této ploše pastviny „minimální činnost“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) tohoto nařízení.

K třetí otázce

- 66 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda článek 60 nařízení č. 1306/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy žadatel o finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu předloží na podporu své žádosti koncesní smlouvu týkající se plochy pastviny a smlouvy o bezúplatné výpůjčce týkající se zvířat určených k pastvě na těchto plochách, může spadat pod pojem „uměle vytvořené podmínky“ ve smyslu tohoto ustanovení.

- 67 Článek 60 nařízení č. 1306/2013 stanoví, že aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení, neposkytne se žádná z výhod stanovených v právních předpisech v odvětví zemědělství fyzické nebo právnické osobě, o níž se zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli uvedených právních předpisů.
- 68 S ohledem na své znění uvedený článek 60 v podstatě opakuje článek 29 nařízení č. 1782/2003, čímž kodifikuje stávající judikaturu, podle níž se jednotlivci nemohou podvodně nebo zneužívajícím způsobem dovolávat unijních norem.
- 69 Podle ustálené judikatury totiž platí, že použití unijních nařízení nelze rozšířit tak, aby se vztahovala i na nekalé praktiky hospodářských subjektů (rozsudek ze dne 12. září 2013, Slancheva sila, C-434/12, EU:C:2013:546, bod 27 a citovaná judikatura).
- 70 Soudní dvůr již přitom rozhodl, že důkaz o zneužití podpory potenciálním příjemcem vyžaduje souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou, a dále subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání (rozsudek ze dne 12. září 2013, Slančeva sila, C-434/12, EU:C:2013:546, bod 29 a citovaná judikatura).
- 71 Soudní dvůr ostatně uvedl, že je na vnitrostátním soudu, aby v souladu s důkazními pravidly vnitrostátního práva ověřil, zda jsou tyto dva znaky naplněny, není-li tím narušena účinnost unijního práva (rozsudek ze dne 12. září 2013, Slančeva sila, C-434/12, EU:C:2013:546, bod 30 a citovaná judikatura).
- 72 Pojem „uměle vytvořené podmínky“ ve smyslu článku 60 nařízení č. 1307/2013 je třeba vykládat v tomto kontextu.
- 73 Dále, pokud jde o objektivní prvek uvedený v bodě 70 tohoto rozsudku, je třeba připomenout, že z čl. 39 odst. 1 písm. b) SFEU vyplývá, že režimy podpor v rámci SZP poskytují přímou podporu příjmu, jehož cílem je zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva, a to zejména zvýšením individuálních příjmů osob zaměstnaných v zemědělství. Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 73 svého stanoviska, poskytnutí takové podpory osobě, která uzavřela koncesní smlouvu týkající se plochy pastviny a která vzhledem k tomu, že nedrží nezbytný počet zvířat pro využívání těchto pastvin, uzavře smlouvy o výpůjčce týkající se zvířat určených k pastvě na těchto plochách, může být zneužitím této podpory na úkor části zemědělského obyvatelstva, v projednávaném případě osob, jejichž zvířata se pasou na uvedených plochách.
- 74 Dále, jak rovněž zdůraznil generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, pokud jde o subjektivní prvek uvedeného v bodě 70 tohoto rozsudku, musí předkládající soud v projednávaném případě zohlednit všechny relevantní skutečnosti sporu v původním řízení pro účely určení, zda společnost Avio Lucos chtěla získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy tím, že uměle vytvoří podmínky vyžadované pro její získání. Mezi skutkové okolnosti, které tak mohou být zohledněny, patří uzavření koncesní smlouvy nebo také obsah smluv o výpůjčce, o které se jedná ve věci v původním řízení, v rozporu s použitelným vnitrostátním právem, zejména pokud z nich vyplývá, že pastva vypůjčených zvířat není uskutečňována společností Avio Lucos, nýbrž vlastníky těchto zvířat.

75 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že článek 60 nařízení č. 1306/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy žadatel o finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu, který na podporu své žádosti předloží koncesní smlouvu týkající se plochy pastvin a smlouvy o bezúplatné výpůjčce týkající se zvířat určených k pastvě na těchto plochách, může spadat pod pojem „uměle vytvořené podmínky“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud ze všech objektivních okolností vyplývá, že navzdory formálnímu dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou, cíl sledovaný touto úpravou nebyl dosažen, a dále, pokud je prokázána vůle získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek požadovaných pro její získání.

K nákladům řízení

76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 4 odst. 1 písm. c) bod iii) a odst. 2 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že zemědělec musí prostřednictvím zvířat, která sám drží, vykonávat minimální činnost na zemědělských plochách přirozeně ponechaných ve stavu vhodném pro pastvu nebo pěstování plodin, jež je upravena v tomto ustanovení.**
- 2) **Článek 4 odst. 1 písm. a) a c), jakož i čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1307/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že pojem „aktivní zemědělece“ ve smyslu tohoto druhého ustanovení zahrnuje právnickou osobu, která uzavřela koncesní smlouvu týkající se plochy pastviny patřící obci a která na ní nechává pást zvířata, jež jí byla bezúplatně půjčena fyzickými osobami, pokud tato osoba vykonává na této ploše pastviny „minimální činnost“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. c) bodu iii) tohoto nařízení.**
- 3) **Článek 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1200/2005 a (ES) č. 485/2008 č. 1306/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy žadatel o finanční podporu v rámci režimu jednotné platby na plochu, který na podporu své žádosti předloží koncesní smlouvu týkající se plochy pastvin a smlouvy o bezúplatné výpůjčce týkající se zvířat určených k pastvě na těchto plochách, může spadat pod pojem „uměle vytvořené podmínky“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud ze všech objektivních okolností vyplývá, že navzdory formálnímu dodržení podmínek stanovených relevantní právní úpravou, cíl sledovaný touto úpravou nebyl dosažen, a dále, pokud je prokázána vůle získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek požadovaných pro její získání.**

Podpisy.